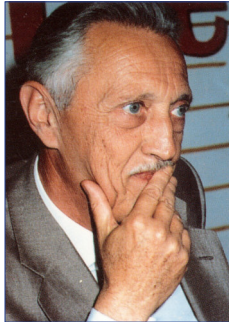

45. Årgang nr.2
Efterår 2024

Respekt for Menneskeliv

Jérôme Lejeune

Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk Pro-Life-organisation, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske læge og genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere og modtog i 1962 Kennedy-prisen. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskaberne Akademi.

I slutningen af 1950'erne opdagede han det

ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager Downs syndrom. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var gennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortaler for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningsøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

Fra befrugtningsøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens, er barnet et menneske, et selvstændigt individ,

genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.

Fra befrugtningsøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske, som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.

Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker.

Det er unikt og derfor uerstatteligt.

Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning.

Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.

Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet, er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.

Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om alle områder, hvor respekten for menneskelivet er helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke alene med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi og befolkningspolitik.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide. Er du i tvivl, om du magter at gennemføre svangerskabet, eller har du problemer efter en abort – så ring til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller send os en mail: info@rfm.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside www.rfm.dk. Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

Respekt for Menneskeliv

Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby

cvr.nr.: 29685487 • tlf.: 5576 7652 • E-mail: info@rfm.dk

Ved indbetaling af frivillige bidrag til RFM via netbank: FI-nummer (73) 85891774 – eller: reg. nr. 9070 konto 2073074765

RFM nyt 45. årgang nr. 2

ISSN 0906-4605 (trykt udgave)

ISSN 2246-4034 (net-udgave)

Bladet udkommer tre gange årligt og sendes gratis til alle tilsluttede. Årligt mindstebidrag 150 kr. For familier 200 kr.

Redaktion

Torben Riis
ansvarshavende

Redaktion og
bladekspektion
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
info@rfm.dk

Skal du flytte?

**Så husk venligst
at sende os din nye adresse
på info@rfm.dk
– eller ring til os!
Det er ikke nok
at melde flytning til
folkeregisteret eller
postvæsenet.**

BETALINGSSERVICE

**Det vil være en stor hjælp, hvis
du tilmelder din årlige betaling
til betalingsservice.
Det kan du gøre, når du
næste gang modtager
indbetalingskortet.
Her står der, hvordan du bærer
dig ad, og det er faktisk
helt ligetil.**

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

Vigtig meddelelse til alle vores læsere

Kære trofaste læsere. Jeg skynder mig at sige, at denne meddelelse på ingen måde kan kaldes en katastrofe, når jeg nu fortæller jer, at dette blad er det sidste, der bliver sendt til jer med posten.

Det kommer sikkert ikke som en overraskelse for jer, at Post Nord har hævet priserne igen og igen, således at vores indtægter ikke længere kan dække vores udgifter til porto og trykning af bladet.

Betyder det så, at RFM er nødt til at lukke? Ikke tale om. Det, vi gør nu, er at flytte vores artikler til hjemmesiden, som vi samtidig vil kunne give et tiltrængt kvalitetsløft.

Med det mener jeg, at vi fremtidigt får mulighed for at dække en hvilken som helst interessant begivenhed når som helst.

Tag f.eks. det problem, vi altid har haft i forbindelse med valg i USA, hvor resultatet tidligst foreligger i slutningen af november, og hvor vi har været nødt til at sende bladet ud på nogenlunde samme tid for at det kunne nå frem inden jul. Eller i det hele taget, hvis der skete noget meget interessant på et tidspunkt, hvor vi netop havde sendt bladet afsted.

Det kom jo kun tre gange om året. Nu vil det som sagt kunne komme med stort eller småt og nårsomhelst.

Altså: Nye artikler vil fremover kunne findes på hjemmesiden: www.rfm.dk og på vores facebook-side vil der også blive lagt ting af interesse frem.

Da vi jo stadig har en del udgifter til internet, computer, hjemmeside mm. håber vi på, at I fortsat vil støtte.

Torben Riis

Om abortsituationen på Færøerne

Af Erna Søndergaard

Den 15 maj 2024 var der afstemning i det færøske lagting om 2 forslag, som vedrørte en ændring af abortlovgivningen på Færøerne. Som det er fremgået af nyhedsformidlingen i DK, forkastede man her det ene forslag, som gik ud på at indføre fri abort indtil 12 svangerskabsuge i lighed med den nuværende lovgivning i Danmark.

Afstemningsresultatet var 15 for og 15 imod. Dette medførte, at lovforslaget ikke kunne vedtages og dermed faldt bort. Det andet forslag, som var blevet fremsat af Midterpartiet, Midflokkurin, har

jeg slet ikke set eller hørt omtalt i de danske medier.

Dette forslag, som også var tænkt at skulle erstatte den nuværende abortlov, fastslog det ufødte barns ret til liv, og pålagde samfundet at yde al tænkelig og nødvendig støtte til det ufødte barn og barnets forældre, økonomisk, lovmæssigt, socialt, vedr. adoption etc, både under graviditeten og efter fødslen.

Dette forslag blev også forkastet. Så status quo er altså, at Færøerne stadig har abortlovgivningen fra 1956 som gjaldt i Danmark indtil 1973, hvor fri abort efter 12.

graviditetsuge indførtes. Ifølge denne lov kan kvinder kun få abort hvis:

- 1) Der er alvorlig fare for kvindens liv og helbred.
- 2) Kvinden har været udsat for eksempelvis voldtægt eller incest.
- 3) Hvis der er fare for, at fosteret lider af alvorlig og uhelbredelig sygdom.
- 4) Hvis kvinden ikke er i stand til at tage sig af barnet.

Da forslaget om indførelse af fri abort fra 12 graviditetsuge blev fremført af landstyremanden Bjarni Karason Petersen tidligere i år, kom det fuldstændig uventet og uden

opbakning fra bl.a. 2 af de 3 lagtingsmedlemmer som repræsenterer hans parti i lagtinget (Framsøknarflokkurin = liberalt parti) og ude af trit med hans eget parti generelt.

Det skal lige nævnes her, at landstyremanden er gift med Barbara Gaardlykke Apol, som er talskvinde for og medstifter af organisationen Fritt Val, der arbejder for fri abort på Færøerne. Hun er også politiker for partiet Javnadarflokkurin (Socialdemokraterne) og har bl.a. udtalt at "sundhedssystemet modarbejder kvinder, der vil bestemme over deres egen krop".

Et argument der også er velkendt i abortdebatten i Danmark, på trods af, at det ufødte barn bevisligt IKKE er en del af kvindens krop, men et selvstændigt individ med eget DNA og blodtype.

På Færøerne har holdningen til abort gennem tiderne været anderledes end den, vi desværre kender fra mange lande. Tallene ligger markant lavere. I gennemsnit foretages 40 aborter pr. tusind fødte på Færøerne. Til sammenligning er disse tal omkring 1100 aborter pr 1000 fødte i Grønland og 250 pr 1000 fødte i Danmark (2021 tal). Årsagen til denne forskel er uden tvivl den kristne tros dybe forankring på Færøerne.

Disse tal taler deres tydelige sprog om effekten af lovgivningsmæssig begrænsning af abort.

Man kan måske undre sig over, hvorfor det ikke har været på tale at sende landsstyremandens lovforslag ud til folkeafstemning. Ifølge midtflokkurins formand Jenis Av Rana, som er en af mine kilder til dette indlæg, skyldes det nok, at begge parter har været usikre på resultatet af en sådan afstemning og har indstillet sig på at bevare

den gamle lov, måske lidt opdateret. Men så, fuldstændig overraskende, kom dette lovforslag.

"En abort-propaganda som danske partier og danske foreninger aktivt står bag, medvirker og støtter"

Jordmødre og sygeplejersker havde under forløbet været påfaldende tavse, men da det gik op for dem, at det ikke indgik i forslaget, at sundhedspersonale skulle have ret til at nægte at medvirke til abortindgreb ligesom i Danmark, underskrev 17 jordmødre ud af de 20, der er på de 3 færøske sygehuse, hvor abortindgrebene skal foretages, en erklæring, hvor de krævede, at hvis loven om fri abort blev vedtaget, skulle de have ret til at nægte at medvirke.

Sygeplejerskernes forening og deres sygeplejeetiske råd var absolut heller ikke glade for abortforslaget og tog afstand fra landsstyremandens angreb mod samvittighedsfritagelsen.

Denne undladelse synes at være bevidst, idet landsstyremanden ikke ændrede sin holdning trods disse protester og trods modstand og mange advarsler. Medlemmerne i retsudvalget fik dog lavet et ændringsforslag, som blev vedtaget, men dette faldt siden bort, da forslaget om indførelse af fri abort til 12 uge blev nedstemt.

Der er kun få gynækologer på Færøerne, som udfører aborter, og disse er tilhængere af abort til uge 12.

En af disse, gynækologen Diana Reyndstind, sukker i en artikel på internettet fra september 2022 over, at abortdebatten er så præget af spørgsmål om moral og følelser. Hun oplever nemlig, at hun som læge sidder med en uønsket magt, når en kvinde efter konsultation hos egen læge ansøger om abort:

"Det er ubehageligt, at jeg skal lave en moralsk bedømmelse af hende. Jeg ville ønske, at den alvorlige beslutning ikke lå i mine hænder".

Hun påpeger også, at den abortsøgende kvinde kender abortloven, også hvilke undtagelser der gælder, hvilket fører til et ydmygende rollespil mellem læge

og patient. F.eks kan den abortsøgende kvinde sige, at hendes angst risikerer at bryde ud, eller at hun overvejer selvmord. Diana Reyndstind bruger dette som argument for, at beslutningen om abort bør lægges over på kvinden selv.

Man kan godt forstå, at situationen er ubehagelig for gynækologen, som ifølge sin stilling og ansættelseskontrakt skal administrere loven i praksis og desuden udføre aborten. Hun vil øjensynlig hellere lægge ansvaret over på kvinden og lovgivningen og – kunne man fristes til at tænke – vaske sine hænder”. Man kan også godt forstå, at det er svært at håndtere, at abort også har noget med moral og følelser at gøre. Man fornemmer, at hun gerne vil være fri for disse problemer hos både sig selv og patienten. Hun er da også kendt for at være blandt de abort-aktivister, der har let adgang til medierne til at drive abort - propaganda.

En abortpropaganda som danske partier og danske foreninger aktivt står bag, medvirker i og støtter.

I de seneste år har Færøerne nemlig været udsat for en massiv påvirkning fra danske partier og kvindeforeninger om at få øernes abortlovgivning ændret. Som et eksempel kan nævnes en udtalelse fra Kvindeligt Selskab, som udtrykker foragt for færingers kærlighed til det ufødte barn med følgende ord: ” Vi i Danmark har for længe ladet Færøerne forsumpe i en gammel kultur”.

Fælles for alle disse udtalelser er, at det ufødte barn så godt som aldrig nævnes. Man taler om kvindens ret til at bestemme over sit liv, aldrig om barnets ret til den bolig, som forældrene har inviteret det til at vokse og udvikles i i 9 måneder.

Også Amnesty International har arbejdet for at få afskaffet landets abortforbud og ”sat kvinders rettigheder og sundhed i centrum for en ny lov”. Turid Maria Johansdottir har stået i spidsen for denne kampagne og blandt andet udtalt at” konservative og religiøse kræfter påvirker kulturen”. Underforstået at disse kræfter er negative for landet og skal bekæmpes.

Ifølge Jenis Av Rana er der på Færøerne som i Danmark og de fleste vestlige lande en overvægt af venstreorienterede mediefolk, som får lov til at føre politik i de offentlige medier. Så der har været og er en stor slagside, hvor aborttilhængere har gode muligheder for at udtale sig, deltage aktivt i debatter m.m. – godt støttet af mediefolk.

Hvis det ufødte barns grundlæggende ret til liv bliver lovsikret som i Midflokkurins forslag, vil det kunne stimulere til at flytte fokus fra moderens og forældrenes uønskede graviditet og de problemer dette medfører, til barnets og fosterets unikke menneskeværd. Hvis der samtidig fokuseres på at give barn og forældre al nødvendig hjælp, som nævnt ovenfor, vil kvinden og forældrene få præsenteret flere handlemuligheder og løsninger og lægen have en mere klar paragraf at rådgive ud fra.

Dog er abort-modstanderne, og også Midflokkurin, meget bevidste om, at en abortlovgivning, som helt siger nej til abort, vil skabe øget trafik til Danmark for at få det foretaget der.

Det man vil prioritere nu, efter at de 2 lovforslag er blevet forkastet, er at forsøge igen at få forslaget om øget støtte til barn og forældre indarbejdet i en ny lov. Man mener, at man har et forslag, som

pålægger det offentlige at støtte så massivt, at alle argumenter for abort skulle falde til jorden. Man vil også forsøge igen at få indført en passus om det ufødte barns ret til liv under de forhandlinger der forhåbentlig bliver om et nyt forslag.

Den færøske forening Foroya Pro Vita, som ligesom RFM bygger på LeJeune-erklæringen, fokuserer i lighed med andre abort-modstandere på Færøerne, primært på at hjælpe forældrenes virkelige problem, som jo aldrig er barnet i sig selv. Dette ligger godt i tråd med det indhold der er i lovforslaget fra Midflokkurin. . Foroya Pro Vita er i øvrigt på finansloven og modtager økonomisk støtte, og det har ikke været på tale at denne skulle bortfalde.

Jenis av Rana siger at han er temmelig sikker på, at den jævne færøske befolkning ikke ønsker denne abortstrid, idet den primært drives af politisk aktive og fra udlandsk støttede rabiater grupper. Abortmodstandere er på Færøerne desuden meget aktive, velformulerede kvinder og mænd, som der står respekt om og deres holdninger er ofte forankret i den kristne tro. Hån og latterliggørelse findes, men den kommer især fra de yngre på venstrefløj.

Det Etske Råd på Færøerne er ikke indbyrdes helt enige med hensyn til abortspørgsmålet. Ved høringen i retsudvalget inden afstemningen d.15 maj var de dog gennemgående meget klare og bestemte i deres kritik af landsstyremandens forslag. Det gælder bl.a. påstanden i forslaget om, at der blandt sagkyndige ikke er enighed om, hvornår livet begynder.

Dette afviste Etisk Råd og slog fast, at livet begynder ved befrugtningen.

Etisk råd kritiserede også forslaget for at være for upræcist med vage og manglende præciseringer af, hvad der menes med alvorlige, arvelige eller medfødte sygdomme, som ifølge forslaget skulle kunne bruges som årsager til abort efter 12. uge og helt frem til 22. uge.

Bemærkelsesværdigt var også Etisk Råds kritik af, i det hele taget at benytte årsager som påvises ved screening idet, som de siger: ”abortgivende årsager i dag, kan sagtens være uaktuelle om kort tid, idet de videnskabelige muligheder for behandling forbedres”. Flere af de indkaldte til retsudvalget inklusiv Etisk Råd og de handicappedes forening, kritiserede desuden formuleringen i den nuværende abortlov, hvor man kan få bevilget abort ”hvis man ikke er i stand til at passe barnet”. Kritikken gik på at det er et problem som skal løses socialt.

Det bliver interessant fremover at følge udviklingen på Færøerne vedrørende abortspørgsmålet. Kommer der en ny lov, og hvor meget indflydelse har den debat, der har været på grund af landsstyremandens forsøg på at trumfe sin vilje igennem uden at respektere behovet for en samvittighedsundtagelse?

Hvor stor indflydelse vil abortmodstanderne få, og hvor længe endnu kan man modstå presset fra Danmark og resten af Europa?

Kilder: Internettet og mailkorrespondance med lagtingsmedlem fra Midflokkurin Jenis av Rana

SØREN BROSTRØM: NEJ TIL STATSAUTORISERET SELVMORD

Den tidligere direktør i sundhedsstyrelsen, nu seniorrådgiver for WHO i Genève, Søren Brostrøm, fortalte i et interview med Kristeligt Dagblad i første del af august i år, at han hører til en række nye medlemmer af netværket ”**Nej til statsassisteret selvmord**”.

Det begrunder han således: ”Både som læge og borger ønsker jeg ikke et samfund, hvor statsautoriseret selvmord er et tilbud, der kan risikere at blive et pres på svært syge, alderssvækkede og handicappede, som vi får til at føle, at de kun er til besvær.

Vi kan sagtens blive bedre til at lindre smerte og lidelse, også selvom det betyder fremskyndelse af den uafvendelige død og til at ophøre med udsigtsløs behandling. Det kræver ikke ny lovgivning, men

at vi prioriterer flere ressourcer til den palliative [lindrende] indsats.”

Flere modstandere til selvmord

Siden juni er antallet af modstandere til statsassisterede selvmord vokset fra 18 til 53.

Den kendte læge Ole Hartling, som er blandt stifterne, understreger, at man for at blive optaget skal arbejde professionelt eller på anden vis med død og alvorlig sygdom. ”Det er, siger han, ”netop styrken, at medlemmerne ved, hvad de taler om. Vi har dannet dette netværk for at bidrage til, at debatten om dødshjælp kan foregå på et oplyst grundlag, for mange ved ikke, hvad dødshjælp faktisk er.”

Også Søren Brostrøm mener, at der mangler oplysning i den offentlige samtale: ”Forslag om

aktiv dødshjælp bunder i misforståelser. Det ender som en ”nem løsning” til at håndtere angsten for lidelse og værdighedstab, og jeg er meget bekymret for, at indførelse af statsautoriseret selvmord netop bidrager til det.

Alt dette får os til at tænke på RFM’s årsmøde i 2001, der blev holdt i Århus med overlæge Marianne Mørch som taler. Hun begyndte med disse ord:

”For læger, der som jeg beskæftiger sig med palliativ dvs. lindende medicin, er spørgsmålet om dødshjælp ganske enkelt udelukket. Når nogle overvejer det, er det fordi, de har oplevet dårlig pleje eller har hørt om andre, der har — og så kortslutter logikken for mange, der så forlanger dødshjælp i stedet for som en naturlig konsekvens at forlange god behandling og pleje.”

Og hun fortsatte med at overveje, hvad hun selv anså for at være ”en værdig død”. En værdig død, sagde hun, er ikke, som mange mener i dag, betinget af, at man selv kan bestemme tidspunktet for, hvornår man skal herfra. Nej, om den er værdig, afhænger af, om man bliver *behandlet værdigt, dvs.* hvordan holdningen er hos de mennesker, der tager sig af syge og gamle. Som samfund skal vi netop vurderes på, hvordan vi tager os af de svageste grupper, af dem, som er afhængige af vores hjælp.

I dag er vi tværtimod tilbøjelige til at forherlige ungdom, skønhed, godt helbred osv. og man kan høre de gamle blive omtalt som *ældrebyrden*. Det gør selvsagt ikke det hele lettere at blive omtalt som en besværlig størrelse. Man har lavet undersøgelser, hvor man efter et dødsfald har spurgt de pårørende, om det nu også var et

VELKOMMEN TIL RFM’S ÅRSMØDE LØRDAG DEN 27. OKTOBER

Mødet afholdes i
Christiansgården
Frederik Haldsgade 15
8200 Århus

Overlæge
Marianne M. Mørch
**Hjælp i den sidste
del af livet
– eller hjælp til
at dø ?**

godt tidspunkt. Karakteristisk nok svarede de nærmeste, at tidspunktet var o.k., men andre, som ikke var så tæt knyttet til den afdøde, mente, at det godt kunne være sket noget før.

Men får vi først valget, vil det let komme til at tage sig ud som et krav. For samfundet vil det nemlig være en hurtig og billig løsning at slippe af med dem, der bare er til besvær.

Hvem synes, at vi skal have dødshjælp? Det gør de unge og raske, som umiddelbart ikke kan forestille sig et liv med sygdom — noget andet er, hvad de så mener, hvis de selv kommer i situationen — og så dem, der har tabt værdigheden, som føler, at de bare er en byrde for andre.

Hvad vi har brug for

Derfor er det, vi har brug for, en ordentlig palliativ behandling, men desværre er det endnu sådan, at der kun er prestige i at helbrede, og så skal det være dyrt: høj

teknologi giver høj status. Hospicer alene løser ikke problemet. De vil aldrig kunne dække det reelle behov. Hospicer i Danmark er små intensive steder for de få, som er så heldige at være syge lige på det tidspunkt, hvor der er plads til dem. Det store flertal dør på et sygehus, og der har de til gengæld krav på en ordentlig og professionel behandling. Behandlingen skal gives, der hvor patienterne er.

I dag er der ingen, der dør i smerter. Vi står faktisk på hovedet for patienter med smerter, men en god palliativ behandling er mere end blot smertebehandling. Det drejer sig om, at patienten føler sig værdsat, føler at her er en plads for mig.

Vi skal til stadighed blive dygtigere på dette område, men hvis vi først accepterer dødshjælp, vil lægernes motivation til at arbejde med palliativ medicin forsvinde. Tænk hvis det var sket for 30 år siden, hvor havde vi så været i dag?

DET ÅNDELIGE TOMRUM EFTER FRAFALDET FRA KRISTENDOMMEN

I oktober 2019 foretog den engelske forfatter og debattør Richard Dawkins en kovending vedrørende sin holdning til kristendommen, som han indtil da havde beskrevet med ord som: *”Betingelsen for at skabe et bedre og lykkeligere samfund må være at udslette kristendommen.”*

Denne kovending bestod i, at han nu så kristendommen som ”et nødvendigt *bolværk* mod noget meget værre”. Til *The Times* sagde han: Folk vil sandsynligvis ikke vige tilbage for at gøre *”bad things”*, såfremt de ikke længere føler, at Gud holder øje med dem.

Netop denne begrundelse fik mig til yderligere at tænke på den såkaldte Oplysningstid, hvor især Voltaire (1694-1778), der, selv om han hadede Kirken, mente, at man foreløbig var nødt til at bevare religionen for at kunne holde styr på det uoplyste folk, som ellers kunne finde på at gøre oprør mod statsmagten.

At Dawkins’ kovending ikke bundede dybt, fremgår tydeligt af hans senere bøger, hvor han kæmper med at få sit ateistiske livssyn til at harmonere med, at mennesker, som oprigtigt tror på, at Gud holder øje med alt, hvad de foretager sig, ser ud til at være bedre mennesker. ”Jeg må indrømme, at jeg hader den

tanke,” skriver han. ”Jeg vil gerne tro på, at mennesker er bedre end som så. Jeg vil gerne tro på, at jeg er ærlig, uanset om nogen holder øje med mig eller ej”.

Dawkins’ dilemma består således hovedsageligt i, at han ikke kan forsone sig med tanken om at være et syndigt menneske og derfor ligesom andre ateister i vor tid nægter at se i øjnene, at de problemer og konflikter, vi lider under i denne verden, kan føres

tilbage til arvesynden (*de første menneskers oprør mod Gud ved selv at ville bestemme, hvad der er godt eller ondt*).

I den forbindelse tænker jeg på filosofen Jean-Jacques Rousseau, som påstod, at **ethvert menneske fra naturens hånd er godt**. Og i hans bog ”Émile eller opdragelsen”, hvor han skriver om, hvordan man bør opdrage sine børn for at få sunde og harmoniske mennesker ud af dem, kan man da

også uden vanskelighed finde ligheder mellem tankegangen hos henholdsvis Rousseau og Tvind-skolernes ledelse.

"Karl Marx's teorier ville være en total forklaring på, hvordan verden ser ud og skal forstås"

Men konsekvensen af at afvise Kirkens lære om arvesynden blev oftest, at man dermed kom til at mene, at det onde først og fremmest burde bekæmpes ved at ændre samfundets struktur. Med andre ord forestillede man sig, at man kunne "skabe" et nyt harmonisk menneske og dermed et perfekt samfund. Men nissen flytter ofte med i skikkelse af de personer, som ikke uden videre er villige til at acceptere den nye samfundsmodels præmisser, og som derfor kommer til at fremstå som en hindring for det fælles bedste og til syvende og sidst som repræsentanter for det onde.

De må naturligvis "overtales" og om nødvendigt isoleres eller på anden vis uskadeliggøres.

Således kom der til at gå en lige linje fra Oplysningstiden til Den franske Revolution (1789), hvor de nye magthavere præsenterede deres projekt som et samfund bygget på **frihed, lighed og broderskab**. Resultatet blev som bekendt et ganske andet — i dette tilfælde "rædselsregimet" under Robespierre, hvor enhver, som blot

var under mistanke for at modarbejde regimet, risikerede at blive henrettet i guillotinen.

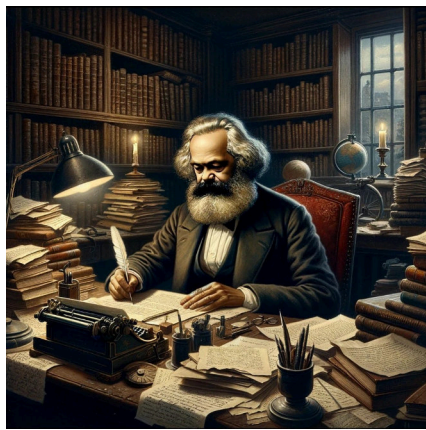
Her falder jeg for fristelsen til at trække endnu en linje - denne gang til de store dele af verden; til Sovjetunionens Marxisme, som kom til at koste millioner af mennesker livet og en ufattelig sum af lidelser. Det særlige ved dette projekt, som i hovedsagen har bygget på Karl Marx' teorier om samfundsøkonomi og den "nødvendige" samfundsudvikling, er, at det ikke blot vil være en teori blandt teorier, men en totalforklaring på, hvordan verden ser ud og skal forstås. Og ved i sin effektive propaganda at lægge sig tæt op ad kristendommens glade budskab, er det til dels lykkedes det at fremstå som en frelsesreligion, der vil kunne gøre en ende på alle vore trængsler i denne verden.

Dette forhold mellem de to konkurrerende budskaber kan i store træk beskrives således:

Kristendommen fortæller os, at de første mennesker levede et lykkeligt liv i et harmonisk fællesskab med Gud i paradiset have.

Marxismen fortæller os, at vi oprindeligt levede i et harmonisk samfund (det feudale samfund) hvor der var en sund balance mellem arbejde og indtjening.

Kristendommen fortæller os, at det onde kom ind i verden ved syndefaldet, således at vi mistede fællesskabet med Gud og blev slaver af synden.

Marxismen fortæller os, at harmonien brød sammen, da kapitalismen holdt sit indtog og ændrede den måde vi levede og arbejdede på, og således gjorde os til slaver af kapitalisterne.

Kristendommen fortæller os, at Jesus ved forløsningen befriede menneskene for dødens og syndens magt og dermed banede vejen for Gudsriget på denne jord og for det evige liv efter livet.

Marxismen fortæller os, at revolutionen har besejret eller nødvendigvis vil besejre kapitalismen og dermed bane vejen for proletariatets diktatur.

Kristendommen fortæller os, at Gud vil være med os indtil verdens ende, hvorefter der vil komme en ny himmel og en ny jord. Og han vil tørre hver tåre af vores øjne.

Marxismen fortæller os, at i det øjeblik revolutionen er fuldstændigt gennemført, vil det klasseløse samfund opstå, hvor alle lever i indbyrdes fred og harmoni, yder efter evne og yder efter behov.

Hvad vil du foretrække?

Færre børn betyder et forandret Europa

Det var særdeles opfriskende at læse Kristeligt Dagblads forside den 10. august i år, hvor den fastslog, at "*Færre børn betyder et markant forandret Europa*" og i den anledning bemærkede, at "*Europa befinder sig i, hvad eksperter kalder en demografisk vinter*" — og tilmed fik sagt, at "*kombinationen af færre børnefødsler og mange ældre vil øge affolkningen af landdistrikter og sætte økonomien på skrump*".

Som eksempler på de lande, hvor problemet er blevet alvorligt, nævner de to forfattere, Britta Søndergaard og Birthe Pedersen først og fremmest Italien og Spanien, men også Frankrig, hvor fødselstallet er gået ned fra 1,9 børn pr. kvinde til 1,68 i 2023.

I Danmark er de tilsvarende tal nu under 1,5. Det vil sige langt under de 2,1 der skal til for at bevare befolkningstallet. Derfor vil vi sandsynligvis blive afhængige af indvandring med alle de problemer, der vil følge med den udvikling.

OECD's økonomiske afdeling har ifølge forfatterne beregnet, at udviklingen i gennemsnit vil fjerne 7,9 i bruttonationalproduktet (værdien af landets samlede produktion).

Forfatterne citerer til sidst flere optimistiske forskere, som f.eks. lægger vægt på, at "mennesker er kreative og derfor sætter deres lid til, at "vi nok skal tilpasse os", uanset at det bliver en udfordring for velfærdsstaten. Det vil tiden vise. Foreløbig holder vi os til det, vi kan læse os til.

Hvad venstrefløjen var ude på under åbningen af olympiaden i Paris 2024

Her kunne man se drag queens af alle arter som gjorde grin med Den sidste Nadver ved en opstilling som ikke var til at tage fejl af og dermed åbenlyst gjorde nar af kristendommen.

Dette, og andre, blasfemiske optrin var ikke blot enkeltstående begivenheder, men en del af et mere kendt adfærdsmønster, nærmere bestemt progressivitet, eller "wokeisme" som er en moderne udgave af de fælles rødder i ateisme og marxisme. Hvor disse ideologier sigter efter at nedbryde kristendommen og dermed også den vestlige verdens civilisation, virker det her som om dette allerede opnået og sejren fejres ved at håne taberen.

"Sejren" er kommet snigende fordi der ikke er nok der har kæmpet imod ved hvert enkelt tiltag og vi ser nu sådanne angreb på vores tro og værdier forekomme hver eneste dag på skoler, biblioteker, museer og i det hele taget i det offentlige rum.

I denne kulturkamp vil man fremme sex uden ansvar. Lysternes frie spil har man brugt som indgangsbillet til at omstille samfundsordnen. Mænd skal ikke længere være fædre og kvinder

mødre, nej enkeltstående individer, de hører ikke til i en familie men i samfundet opdraget af staten, til gengæld kan man skifte køn efter ønske og gøre hvad man vil med sin seksualitet. En nødvendig konsekvens for at få projektet til at lykkes er, at abort gøres til en menneskeret. Alt dette tages med i undervisningen i skolerne for at gøre den næste generation lige så "selvstændige" og klar til de nye spilleregler.

Håb for fremtiden

Det positive er, at mange efterhånden har fået øjnene op for denne agenda; blandt andet ved denne olympiadefest. Begivenheden skabte meget røre og protester endda boycotts fra mange som valgte ikke at se med i TV, eller firmaer som trak deres økonomiske støtte.

Herhjemme kunne man håbe på at det ville have en lignende effekt når man nu i Danmark arbejder på at rykke grænsen for den frie abort til 18. uge. Diskussion medfører at det bliver markant sværere at påstå, at det ikke er et lille menneske, men slår ihjel - for det kan man nu tydeligt se.

Vort håb for fremtiden ligger derfor i dette: at man i familierne rundt om i verden tager afstand til den nu så tydelige ondskab, ikke vil lade dødens kultur vinde men opdrager sine børn til at beskytte livet i stedet for at bekæmpe det.

Afsender
RFM, Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby

POST

B

PP Danmark

Om provokeret abort

Professor Jérôme Lejeune (1926-1994)

Et samfund, som dræber sine børn, har mistet både sin sjæl og sit håb.

Net-udgave
ISSN 2246-4034

Trykt udgave
ISSN 0906-4605